

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană - Numărul optsprezece

Jeff Pippenger

2025-12-25

Numărul optsprezece

Analizăm legământul lui Avram și încă nu am abordat elementul profeției lui Avram care are o legătură directă cu versetele de deschidere ale cărții lui Ioel. Profeția lui Avram despre 400 de ani de robie, împreună cu cei 430 de ani ai lui Pavel, produce structura profetică ce se aliniază cu cei 1290 de ani din Daniel 12:11. Profeția de 1290 de ani a versetului unsprezece este perioada profetică omega a liniei de 430 de ani a lui Avram și a lui Pavel. Acest adevăr este un element din ceea ce este desigilat în zilele de pe urmă, care îi desparte pe cei înțelepți de cei răi.

În legătură cu profeția omega de 430 de ani se afla simbolul „celor patru generații”, care identifica o perioadă de timp de probă pentru națiunea ce ținea în robie poporul ales al lui Dumnezeu. Pentru Moise a fost Egiptul; pentru cei o sută patruzeci și patru de mii, care cântă cântarea lui Moise, este istoria Statelor Unite din 1798 până la legea duminicală. Statele Unite, reprezentate drept „fiara din pământ” în Apocalipsa, capitolul treisprezece, încep ca un miel și sfârșesc vorbind ca un balaur. Iosif, un simbol al Mielului, reprezintă perioada de pace relativă din Egipt, până când s-a ridicat un nou faraon și a început robia. Astfel, națiunea care este judecată în a patra generație—care, pentru Moise, a fost Egiptul—o constituie Statele Unite. Rămășița este judecată la legea duminicală, așa cum este prefigurată de plăgile care au culminat, pentru hebrei, cu sânge pe ușorii ușii, iar apoi, pentru națiunea Egiptului, la Marea Roșie. Iosif și Moise reprezintă un faraon bun și un faraon rău, ceea ce, pentru Statele Unite, înseamnă mai întâi mielul, apoi balaurul.

Profeția lui Abram despre judecată în a patra generație includea faptul că închiderea timpului de probă este progresivă, căci, în împlinirea de către Moise a profeției lui Abram, nu doar că s-a închis timpul de probă pentru Egipt, ci a mai rămas vreme pentru amoriți să-și umple cupa timpului lor de probă — după ce Egiptul își umpluse cupa timpului de probă. Marea Roșie, pentru Egipt, a fost ceea ce este legea duminicală pentru Statele Unite, iar apoi "fiecare altă țară de pe glob" va "urma exemplul" Statelor Unite, așa cum este reprezentat de amoriți după închiderea timpului de probă pentru Egipt.

Amoriții sunt una dintre cele zece seminții care, în legământul lui Avram, identifică lumea de la râul Egiptului până la râul Babilonului și, prin urmare, Amoriții reprezintă națiunile lumii, care își încheie, în mod individual, timpul de probă ca națiuni, după Legea duminicală din Statele Unite. Amoriții sunt simbolul biblic al închiderii judecării asupra lumii, iar aceasta are loc în a treia și a patra generație. Marea Roșie este simbolul închiderii timpului de probă pentru Statele Unite, iar Amoriții reprezintă națiunile care își închid progresiv timpul de probă până la închiderea timpului de probă al omenirii. Prin urmare, Amoriții sunt un simbol al perioadei crizei Legii duminicale, de la Marea Roșie până la izbăvirea adusă de vântul de răsărit, când calea izbăvirii este deschisă poporului lui Dumnezeu.

Dar profeția lui Avram nu se referă doar la a patra generație în termenii identificării Statelor Unite cu Egiptul și ai lumii cu Amoriții; ea, și mai important, așază generația poporului lui Dumnezeu care trece Marea Roșie drept „a patra generație”. Când vom scoate la lumină, pe cât putem scoate, din înțelegerea „celor patru generații” în primul dintre cei trei pași ai lui Avram, vom lua în considerare pașii al doilea și al treilea ai legământului lui Avraam. Al doilea pas este capitolul șaptesprezece, iar al treilea pas este, desigur, capitolul douăzeci și doi.

În Daniel, capitolul doisprezece, sunt identificate trei perioade profetice, iar toate reprezintă un timp profetic care s-a încheiat în 1844. Aceste trei perioade sunt dezpecetluite în zilele de pe urmă, iar aceste trei perioade reprezintă sporirea cunoștinței care are loc în rândul poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Hristos, ca Omul îmbrăcat în haine de in, stabilește întâia dintre cele trei perioade profetice în versetul șapte și, făcând astfel, Se aliniază cu îngerul din Apocalipsa zece, care nu stă pe apă, ci pe pământ și pe mare.

Și îngerul pe care l-am văzut stând pe mare și pe pământ și-a ridicat mâna spre cer și a jurat pe Cel ce trăiește în vecii vecilor, care a creat cerul și cele ce sunt în el, și pământul și cele ce sunt pe el, și marea și cele ce sunt în ea, că vremea nu va mai fi. Apocalipsa 10:5, 6.

În versetul șapte al capitolului doisprezece, omul îmbrăcat în in jură de asemenea pe Cel ce trăiește în veci.

Și am auzit pe omul îmbrăcat în in, care stătea deasupra apelor râului, când și-a ridicat către cer mâna dreaptă și mâna stângă și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremi și jumătate de vreme; și când va fi desăvârșită sfârșirea puterii poporului sfânt, toate acestea se vor sfârși. Daniel 12:7.

Suntem informați prin inspirație că aceeași linie profetică aflată în cartea lui Daniel este reluată în cartea Apocalipsei, iar înțelegerea millerită este că aceste două descrieri sunt pasaje paralele despre Hristos. Hristos ca Îngerul cu cărticica, identificând în cartea Apocalipsei sfârșitul aplicării timpului profetic în 1844, și Hristos ca Omul îmbrăcat în in în cartea lui Daniel, identificând că, atunci când va veni legea duminicală în Statele Unite, toate minunile ultimei viziuni a lui Daniel aveau să se sfârșească. În cadrul acelei istorii sacre, care precede și culminează cu legea duminicală, poporul lui Dumnezeu urma să fie împrăștiat pentru o perioadă reprezentată de simbolul celor 1260. Perioada de împrăștiere care precede legea duminicală este prezentată în Apocalipsa, capitolul unsprezece, unde Moise și Ilie sunt uciși și zac morți în stradă timp de trei zile și jumătate, care este un simbol al celor 1260.

În versetul șapte, omul îmbrăcat în in arată că, atunci când se vor fi încheiate cele trei zile și jumătate ale risipirii puterii poporului sfânt, „minunile” care se abat asupra poporului lui Dumnezeu din zilele de pe urmă vor fi încheiate. Am încheiat ultimul articol cu comentariul sorei White la capitolul trei din Zaharia. Prima propoziție afirmă: „Vedenia lui Zaharia despre Iosua și Îngerul se aplică cu o forță deosebită experienței poporului lui Dumnezeu în scenele de încheiere ale marii zile a ispășirii.” În capitol și în comentariul inspirat al sorei White asupra capitolului, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt „bărbații de mirare”. „Minunile” din ultima vedenie a lui Daniel, care sunt aduse la încheiere de legea duminicală, sunt „minunile” asociate cu pecetluirea

poporului lui Dumnezeu.

Capitolul doisprezece din Daniel oferă lumina care îi pecetluiește pe cei o sută patruzeci și patru de mii în zilele de pe urmă. Acea lumină este reprezentată de trei perioade profetice, care au fost toate identificate și statornicite ca adevăr în istoria milerită. Cele trei perioade sunt prezentate în trei versete și sunt trei piloni care susțin structura adevărului. Structura adevărului este susținută printr-un proces în trei etape. Acest proces în trei etape este reprezentat, în pasajul de nouă versete (4–12), prin cele trei versete care prezintă timpul profetic. Aceste trei perioade profetice, abordate din perspectiva înțelegerii milerite fundamentale, produc trei perioade simbolice, definite în acord cu înțelegerea milerită, dar care nu aplică elementul timpului.

Cele trei perioade se află chiar în pasajul Scripturii care definește „procesul prin care profetia este pecetluită — și apoi dezpecetluită”, care cuprinde și descrierea biblică clasică a unui proces triplu de încercare. Cele nouă versete care încep cu porunca dată lui Daniel de a-și pecetlui cartea sunt chiar versetele în care sunt prezentate cele trei perioade, iar în acele nouă versete procesul de purificare care se împlinește atunci când adevărul este dezpecetluit este exprimat prin „curățiți, albiți și lămuriiți”. Cele trei perioade din cele trei versete sunt sporirea cunoștinței, vremea sfârșitului și zilele de pe urmă, care reprezintă procesul final de încercare și pecetuire al poporului legământului lui Dumnezeu. Acea istorie este locul unde sunt înfățișate „minunile” simbolice care se abat asupra poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Citiți, vă rog, din nou acest paragraf.

Cele trei perioade, din cele trei versete ale pasajului de nouă versete, reprezintă punctul culminant al cărții lui Daniel, iar punctul culminant prezentat acolo este punctul culminant al liniei profetice interne; este istoria felului în care o piatră este „tăiată” dintr-un munte, fără ajutor de mâini. Aceasta este istoria rămășiței. Acea linie internă este reprezentată în capitolele zece și doisprezece, iar punctul culminant al liniei profetice externe se află în versetele de încheiere ale capitolului unsprezece și în primele câteva versete ale capitolului doisprezece din Daniel.

Acele trei perioade sunt, de asemenea, apogeul viziunilor mărturiei de la râul Ulai și de la râul Hiddekel, iar cele trei versete includ o perioadă profetică ce reprezintă împlinirea culminantă a profeției de timp a legământului, care îi prezintă pe Abram și pe Pavel drept martori. Isus, ca Omul îmbrăcat în haine de in, se află în versetul șapte, umblând pe ape. În versetul unsprezece stau să mărturisească două glasuri — care sunt totodată glasul lui Hristos —, anume Abram și Pavel. În versetul doisprezece este reprezentată istoria pecetluirii poporului lui Dumnezeu, căci cei o sută patruzeci și patru de mii sunt fecioare, iar fecioarele trăiesc pilda celor zece fecioare, și fericirea din versetul doisprezece este asupra celor ce așteaptă. Cei ce așteaptă în pildă și care sunt „fericiți” sunt aceia care primesc haina ce le permite să intre la nuntă, când ușa este închisă.

În versetul șapte, Isus umblă pe ape, ceea ce provoacă teamă, dar Petru hotărăște să creadă și începe să umble și să-I dea slavă lui Dumnezeu; însă Petru este adesea un simbol al ambelor clase, iar slava se reîntoarce la teamă, când a sosit ceasul judecății lui. Primul punct din versetul șapte reprezintă solia primului înger. Isus se află pe ape, simbol al fricii și al primului înger. Apoi Isus identifică o perioadă în care Își va proslăvi poporul înaintea judecății legii duminicale. Toate cele trei elemente ale celor trei îngeri se regăsesc în versetul șapte, căci versetul șapte este primul dintre

cele trei versete care îi reprezintă pe cei trei îngeri.

Versetul unsprezece oferă o "dublare" prin mărturia sa omega față de vocile alfa ale lui Avram și Pavel. Vocile lor "dublate" se îmbină pentru a expune profeția de timp a legământului, iar versetul unsprezece împlinește profeția ca omega, identificând perioada profetică ce se încheie cu căderea Babilonului în 1798 și, astfel, tipifică căderea Babilonului când Mihail se va ridica în zilele de pe urmă. În versetul unsprezece avem o dublare a profețiilor și o perioadă care reprezintă două căderi ale Babilonului, reprezentând astfel solia celui de-al doilea înger, care a anunțat: "A căzut, a căzut Babilonul."

Versetul șapte este solia primului înger, iar versetul unsprezece este solia celui de-al doilea înger, iar versetul doisprezece, care este Daniel 12*12 sau Daniel 144, se referă la deosebirea dintre înțelepți și nebuni, deosebire care se realizează în procesul judecării ce se încheie cu manifestarea caracterului în criza judecării. Versetul doisprezece este solia celui de-al treilea înger, identificând modul în care lumea este împărțită în două clase, iar corespondentul reprezentării exterioare, de către al treilea înger, a acelei diviziuni, este diviziunea lăuntrică a celui de-al treilea înger, reprezentată în versetul doisprezece. Versetele șapte, unsprezece și doisprezece sunt solia celor trei îngeri, iar aceste versete sunt lumina care este desigilată în zilele de pe urmă. Desigilarea acestor trei versete în zilele de pe urmă se aliniază cu capitolul zece din Apocalipsă.

Hristos, atât ca îngerul cel puternic, cât și ca Leul din seminția lui Iuda din capitolul zece, a strigat ca un „leu”, iar răgetul Său a produs șapte tunete, care au fost pecetluite, așa cum a fost pecetluit și capitolul zece din Daniel. Sunt pasaje paralele. Din această pricină, cele trei perioade din capitolul doisprezece sunt, de asemenea, cele șapte tunete din capitolul zece al Apocalipsei.

„Șapte tunete” sunt pur și simplu o altă expresie a lui Hristos ca Alfa și Omega, căci, în simbolismul lor primar, „șapte tunete” reprezintă o «delimitare a evenimentelor» care au avut loc din 1798 până în 1844, care se repetă în «evenimentele viitoare» ce «vor fi dezvăluite în ordinea lor» în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. „Șapte tunete” sunt, așadar, un simbol al lui Alfa și Omega, care este, de asemenea, începutul și sfârșitul; Cel dintâi și Cel de pe urmă, temelia și templul; piatra din capul unghiului și piatra din vârf — șapte tunete.

Lumina celor trei perioade simbolice din Daniel doisprezece trebuie să fie în armonie cu lumina celor șapte tunete, căci ele constituie aceeași linie profetică. În prima perioadă, Hristos își ține ambele mâini ridicate spre cer, așa cum o face cu o singură mână în Apocalipsa zece. În Apocalipsa zece, mâna Sa devine simbolul încheierii aplicării timpului profetic, marcând tranziția de la perioade de timp profetic la simple perioade profetice. Acea tranziție a regulii profetice majore folosite de milleriți a fost prefigurată de marea tranziție de la literal la spiritual din timpul lui Hristos.

Apostolul Pavel a fost ridicat pentru a statornici regula profetică majoră legată de linia profetică a unui popor ales. La chiar începutul Israelului spiritual se statornicește o regulă profetică majoră care redefiniște însuși legământul. De atunci înainte, a fi copil al lui Avraam însemna a fi copil al lui Avraam prin credință, nu prin sânge. Acel principiu profetic a fost instituit în primul rând prin pana lui Pavel, care, în această privință, L-a prefigurată pe Hristos din capitolul zece al Apocalipsei,

Cel care a schimbat și a pus capăt aplicării profetice a timpului în 1844.

Legământul cu omenirea este reprezentat de curcubeu, iar Arca lui Noe reprezintă o perioadă de timp, înainte și după potop, când nu exista un popor ales identificat în mod distinct. Chemarea lui Avraam a reprezentat o schimbare majoră și semnificativă în relația profetică a lui Dumnezeu cu omenirea. Legământul încheiat cu Avraam a reprezentat o cotitură majoră în linia istoriei legămintelor și, în felul acesta, a prefigurat marea trecere de la literal la spiritual în zilele lui Pavel, și de la aplicarea temporală la neaplicarea temporală în 1844.

Prima schimbare în legământul lui Dumnezeu cu omenirea a fost Grădina, iar schimbarea pronunțată a constat în restricțiile impuse asupra pomului vieții și a produs, de asemenea, o schimbare a îmbrăcămintei, de la lumină spirituală la piele de miel, la propriu. Următoarea schimbare majoră în istoria legământului este potopul, pe care Noe îl reprezintă, după cum Adam a reprezentat prima mare schimbare a legământului. Apoi, trecerea la un popor ales, odată cu Avram, care a dus la Moise, cel ce introduce principiile profetice potrivit cărora o zi reprezintă un an. Acest principiu este valabil până în 1844, când a avut loc o altă mare schimbare a legământului. În marile epoci ale istoriei legământului există întotdeauna o schimbare majoră într-un principiu al Cuvântului profetic al lui Dumnezeu. Acea schimbare din timpul istoriei celor o sută patruzeci și patru de mii este că Alfa Omega este Adevărul. Alfa și Omega este principiu potrivit căruia sfârșitul este întotdeauna ilustrat prin început în Cuvântul lui Dumnezeu. Acelui principiu al alfa și omega îi este atașată structura tripartită a cuvântului ebraic „adevăr”.

Marea schimbare profetică din timpul istoriei rămășiței este reprezentată în mod direct în fiecare dintre marile istorii ale legămintelor și, de asemenea, în alte linii ale adevărului. „Cheia” care este așezată asupra lui Eliachim în Isaia 22:22 este aceeași cheie dată lui Petru la Panium, în Matei, capitolul șaisprezece. Acea cheie este dată bisericii din Filadelfia, și William Miller a fost cel căruia i s-a dat cheia ce i-a permis să se conecteze cu însuși principiu „o zi pentru un an”, care fusese consemnat de Moise în istoria lui Moise, principiu care tipifica istoria milleritilor. Legătura lui Miller cu profeția lui Moise a fost reprezentată prin legătura lui Pavel cu profeția lui Avram. Și de ce n-ar fi trebuit ca Miller să se conecteze cu Moise, din moment ce mântuirea lui Moise într-o arcă se legase de mântuirea lui Noe într-o arcă, pentru a lega împreună ambele legăminte? Deplasările aplicării profetice care încep în Eden indică faptul că o revelație majoră a luminii profetice este identificată în istoria poporului final al legământului — cei o sută patruzeci și patru de mii. Susțin că marea schimbare profetică este reprezentată prin cele șapte tunete, care sunt conectate direct cu cele trei perioade din Daniel, capitolul doisprezece, iar acestea sunt recunoscute numai atunci când se aplică principiile alfa și omega într-o aplicație linie peste linie care se sprijină pe structura în trei pași a adevărului.

În versetele care preced imediat anunțul că „vreme nu va mai fi”, Hristos a introdus cele șapte tunete, care, asemenea adevărilor din capitolul doisprezece al lui Daniel, au fost pecetluite. Contextul pentru omul înveșmântat în in, care își ridică ambele mâini, din capitolul doisprezece al lui Daniel, este despecetluirea cărții lui Daniel, iar contextul pentru Hristos, Leul, din Apocalipsa, capitolul zece, este pecetluirea celor șapte tunete. Sora White corelează pecetluirea celor șapte tunete cu pecetluirea cărții lui Daniel.

După ce cele șapte tunete și-au rostit glasurile, porunca îi este dată lui Ioan, ca lui Daniel, cu privire la cărticică: „Pecetluiește lucrurile pe care le-au rostit cele șapte tunete.” Acestea se referă la evenimente viitoare care vor fi descoperite în ordinea lor. Comentariul biblic adventist de ziua a șaptea, volumul 7, 971.

Cele șapte tunete sunt definite de Apocalipsa, capitolul zece, și de Spiritul Profeției, precum și de istoria milleriților din 1840 până în 1844, care se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. În același pasaj se afirmă: „Lumina specială dată lui Ioan, care a fost exprimată în cele șapte tunete, a fost o descriere a evenimentelor care aveau să se petreacă sub primele două solii îngerești. Nu era spre binele poporului să cunoască aceste lucruri, căci credința lor trebuia în mod necesar să fie pusă la încercare. În rânduiala lui Dumnezeu, cele mai minunate și mai înaintate adevăruri aveau să fie proclamate.” Milleriții nu au înțeles că urmau să fie confrunțați cu două dezamăgiri, căci neînțelegerea lor era menită să-i pună la încercare. Milleriții nu bănuiau existența unor „adevăruri înaintate”, adică nu se așteptau la niciun fel de „schimbări profetice majore” în istoria legământului.

Deși „nu era cel mai bine ca” poporul milerit „să cunoască aceste lucruri”, cei o sută patruzeci și patru de mii sunt puși la probă prin aceeași istorie, dar nu printr-o neînțelegere nevinovată a istoriei, ci pentru neînțelegerea unei istorii pe care sunt datori s-o cunoască. Este același test, doar inversat. Ioan, în Apocalipsa, capitolul zece, îi reprezintă în primul rând pe cei o sută patruzeci și patru de mii și doar în mod secundar mișcarea milerită a primului și celui de-al doilea înger. Acest lucru se recunoaște atunci când îl vezi pe Ioan înștiințat dinainte, înainte de a mânca cărtulia, că aceasta avea să fie dulce și apoi amară. Nu era cel mai bine ca mileriții să știe ce însemna aceasta, dar Ioan reprezintă un popor care știe dinainte ce se întâmplă când mileriții au mâncat cărtulia.

Și m-am dus la înger și i-am zis: Dă-mi cărticica. El mi-a zis: Ia-o și mănânc-o; ea îți va amări pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea. Am luat cărticica din mâna îngerului și am mâncat-o; și în gura mea a fost dulce ca mierea, iar îndată ce am mâncat-o, pântecele mi s-a amarât. Apocalipsa 10:9, 10.

Ioan este înștiințat dinainte cu privire la experiența dulce-amară din 1840 până în 1844, istoria reprezentată în capitolul zece. Acea experiență, prezentată atât de clar în versetele nouă și zece, este de asemenea identificată în mod distinct în versetele doi până la patru.

Și avea în mână o cărticică deschisă; și și-a așezat piciorul drept pe mare, iar pe cel stâng pe pământ, și a strigat cu glas mare, precum răcnește un leu; și când a strigat, șapte tunete și-au făcut auzite glasurile. Iar când cele șapte tunete și-au rostit glasurile, eram pe punctul de a scrie; dar am auzit un glas din cer zicându-mi: Pecetluiește cele pe care le-au rostit cele șapte tunete și nu le scrie. Apocalipsa 10:2-4.

Cele "șapte tunete" reprezintă "o delinare a evenimentelor" care aveau să se petreacă sub primul și al doilea înger și, de asemenea, "evenimente viitoare care vor fi dezvăluite în ordinea lor". Cele "șapte tunete" reprezintă adevărul că istoria mileriților se repetă în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii, iar adevărurile care au fost despecetluite la timpul sfârșitului, în 1798 și ulterior, reprezintă o despecetluire a adevărului în zilele de pe urmă ale poporului lui Dumnezeu. Isus din

Apocalipsa 10 este în concordanță cu Isus din Daniel 12. În ambele pasaje sunt prezentate pecetluirea și despecetluirea adevărului de probă în zilele de pe urmă.

Unii ar putea susține că Isus vorbește în versetul șapte, dar că Gabriel îi vorbește lui Daniel în versetele unsprezece și doisprezece; totuși se poate înțelege, de asemenea, că Isus vorbește în toate cele trei pasaje. Oricare ar fi poziția în această chestiune, glasul lui Hristos este cel care vorbește prin Daniel, iar cele trei perioade profetice din capitolul doisprezece sunt cuvintele lui Hristos, și El așază cele trei perioade în structura adevărului. Toate cele trei perioade sunt pecetluite, făcând din ele un singur simbol întreit.

Versetul șapte abordează încheierea minunilor, identificând lucrarea finală a lui Hristos în Sfânta Sfintelor, prin care El șterge păcatele celor o sută patruzeci și patru de mii și îi pecetluiește. Primul verset identifică „minunile”, iar ultimul dintre cele trei versete identifică de asemenea „minunile” ca pe aceia care sunt fericiți pentru că au așteptat și au trecut printr-o primă dezamăgire. Perioada din mijloc identifică răzvrătirea omenirii în timpul crizei legii duminicale, identificând totodată perioada care conduce la legea duminicală drept o perioadă de pregătire pentru cei o sută patruzeci și patru de mii. Toate versetele identifică în mod direct „ce se va întâmpla” poporului lui Daniel „în vremurile de pe urmă”. Toate cele trei versete se referă la tema curățirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Prima perioadă se aliniază cu a treia perioadă, iar perioada de la mijloc reprezintă răzvrătirea întregii lumi pe măsură ce înaintează spre Armagedon.

Dacă acele trei perioade sunt de asemenea cele șapte tunete, atunci cele trei versete trebuie să identifice „evenimente viitoare, care vor fi [dezvăluite] în ordinea lor”, iar acele „evenimente viitoare” s-ar alinia cu „delinearea evenimentelor care au avut loc sub primul și al doilea înger” din 1840 până în 1844. Există mai multe adevăruri pe care această mișcare le-a acceptat și care sunt în mod distinct diferite de înțelegerea pionierilor, totuși toate acele adevăruri sunt în acord cu înțelegerea pionierilor. A avut loc o schimbare profetică majoră de la milleriți până în prezent. Principiul zi pentru an este exemplul clasic, dar există și altele. Un exemplu al unei schimbări profetice majore este reprezentat în legătură cu cele șapte tunete.

După ce lui Ioan i s-a spus în ultimul verset al capitolului zece că trebuie să procească din nou, subliniind astfel că istoria capitolului zece reprezenta atât mișcarea milleriților, cât și pe cei o sută patruzeci și patru de mii, i s-a dat o trestie pentru a măsura templul, dar i s-a spus să lase curtea afară.

Și mi s-a dat o trestie asemenea unui toiag; iar îngerul stătea, zicând: Scoală-te și măsoară templul lui Dumnezeu, și altarul, și pe cei ce se închină în el. Iar curtea care este în afara templului las-o deoparte și n-o măsoara, căci a fost dată neamurilor; și cetatea sfântă o vor călca în picioare patruzeci și două de luni. Apocalipsa 11:1, 2.

La măsurarea templului, după 1844, lui Ioan i se spune să-i lase deoparte pe Neamuri, care sunt reprezentați ca fiind curtea. Această ilustrare din 1844 arăta că Dumnezeu tocmai își alesese o mireasă a noului legământ și că atunci s-a făcut o deosebire între mireasa Sa și curte. Sora White este limpede că curtea reprezintă Neamurile, iar templul este poporul ales al lui Dumnezeu; doar citiți capitolul Curtea exterioară din The Desire of Ages.

Ioan îi înfățișează pe milleriți, care tocmai deveniseră poporul ales al lui Dumnezeu în 1844. S-a făcut o distincție între milleriți, care tocmai trăiseră experiența mesajului dulce-amar, și restul lumii de profesiune creștină, reprezentată ca neamuri.

Temelia a fost așezată din 1840 până la prima dezamăgire, iar templul a fost încheiat în timpul proclamării Strigătului de la miezul nopții. Apoi a urmat Marea Dezamăgire, iar lui Ioan i se spune să se ridice și să măsoare, dar să lase afară Neamurile. Ioan ilustrează deschiderea judecății și, din acest motiv, inspirația aplică în aceste versete măsurarea lui Ioan ca simbol al judecății de cercetare. Ceea ce tocmai am expus despre Ioan, ca simbol al măsurării, este în acord cu înțelegerea adventistă tipică, însă în această mișcare a avut loc o schimbare majoră în înțelegerea simbolului.

În acord cu înțelegerea millerită, am ajuns să vedem că, în cadrul istoriei milleriților, așa cum este reprezentată de Ioan în capitolul zece, era, de asemenea, o predicție a unei mișcări paralele care avea să devină cei o sută patruzeci și patru de mii. Am recunoscut că, dacă luai măsurătorile istoriei milleriților și lăsa deoparte timpul neamurilor, puteai vedea însuși templul pe care Ioan îl măsoara.

Am ajuns să vedem că una dintre profețiile de timp de 2520 de ani s-a încheiat în 1798, iar cealaltă în 1844, dezvăluind astfel o perioadă de patruzeci și șase de ani în care Hristos a zidit templul millerit. Ioan a identificat curtea drept neamuri și există, în sens profetic, „vremurile neamurilor”.

Și vor cădea sub ascuțișul sabiei și vor fi duși în robie printre toate neamurile; iar Ierusalimul va fi călcat în picioare de către neamuri, până când se vor împlini vremurile neamurilor. Luca 21:24.

„Vremurile” Neamurilor sunt la plural și reprezintă cele două perioade în care atât Israelul literal, cât și cel spiritual au fost călcate în picioare. Ultima dintre cele două călcări în picioare—mai întâi prin păgânism, apoi prin papalitate—a luat sfârșit în 1798. În pofida a ceea ce s-ar putea afirma, „vremurile Neamurilor” s-au încheiat în 1798, odată cu venirea primului înger. Ioan urma să înceapă măsurarea în 1798 și nicidecum înainte. El a fost așezat în istoria anului 1844, astfel că a lăsa deoparte perioada care s-a încheiat în 1798 însemna a lăsa deoparte curtea, iar procedând astfel se dezvăluie cei patruzeci și șase de ani în care templul millerit a fost ridicat de Solul Legământului. Multe adevăruri conexe decurg din această aplicație, dar eu o folosesc doar ca pe un exemplu de lumină care este diferită de înțelegerea pionierilor, însă este o lumină care nu contrazice adevărurile originare, ci nu mai aplică timpul.

Acel adevăr particular a fost recunoscut înainte de 11 septembrie, dar a fost într-adevăr statornicit în profunzime după 11 septembrie. Adevărul cu privire la măsurarea templului de către Ioan nu poate fi separat de cele șapte tunete, căci este vorba despre același pasaj. Există un adevăr privitor la aplicarea celor șapte tunete, care a fost pecetluit până în perioada în care „minunile” din capitolul doisprezece al lui Daniel sunt împlinite. Aplicarea „celor șapte tunete” care a fost dezpecetluită după iulie 2023 se armonizează desăvârșit, sau, mai bine zis, completează în chip profund cele trei versete din capitolul doisprezece al lui Daniel.

Sora White folosește cuvântul complement, nu cuvântul compliment, pentru a descrie relația dintre cărțile Daniel și Apocalipsa. Complementul, care înseamnă „a aduce la desăvârșire”, este ceea ce cele două cărți profetice fac una pentru cealaltă. Cele șapte tunete, atunci când sunt desigilate în Daniel, capitoul doisprezece, după iulie 2023, aduc la desăvârșire mesajul cuprins acolo. Ceea ce deschide cele șapte tunete este principiul Alfa și Omega, în conjuncție cu structura adevărului.

„Vremurile” neamurilor au fost împlinite în 1798 și reprezintă două perioade de 1260 de ani în care păgânismul, iar apoi papalitatea, au călcat în picioare sanctuarul și oștirea. Când măsurăm templul, trebuie să lăsăm deoparte curtea, iar curtea se întinde până în 1798; însă, după 1844, vreme nu mai este. Astăzi, cei 1260 de ani reprezintă pur și simplu o perioadă de timp care indică distincția dintre templu și curtea. Pentru acest motiv, de la 18 iulie 2020 până în iulie 2023, călcarea în picioare s-a împlinit. A măsura astăzi templul, în legătură cu cele șapte tunete care reprezintă o delimitare a evenimentelor petrecute sub soliile primului și ale celui de-al doilea înger, este lucrarea încredințată lui Ioan. „Marea noastră lucrare” este să „îmbinăm” soliile celor trei îngeri, identificând astfel o lucrare profetică ce nu fusese împlinită în istoria anterioară a legământului și care este foarte rar realizată chiar și acum. Când lăsăm deoparte curtea care reprezintă vremurile neamurilor, lăsăm deoparte cei 1260 de ani de persecuție papală care s-au încheiat la vremea sfârșitului, în 1798.

Templul care a fost zidit de-a lungul a patruzeci și șase de ani în istoria millerită identifică un templu care este zidit din iulie 2023 și până chiar înainte de legea duminicală. Acea istorie este perioada celor șapte tunete, „evenimente viitoare”, care „vor fi”, nu „ar putea fi”, „dezvăluite în ordinea lor”.

Când combinăm istoria primului înger cu cea a celui de-al doilea, constatăm că istoria începe cu o dezamăgire alfa și se încheie cu o dezamăgire omega. Când aliniem reperele profetice din istoria primului înger, de la 1840 până la 19 aprilie 1844, cu reperele celui de-al doilea înger, care a sosit atunci și a continuat până la sosirea celui de-al treilea la 22 octombrie 1844, avem două perioade care încep și se încheie amândouă cu sosirea unui înger. Istoria primului înger până la al doilea ilustrează istoria celui de-al doilea până la al treilea.

O mărturie profetică că aceasta este o aplicare validă se găsește în alfa și omega ale aplicării. Când două linii paralele sunt aplicate împreună, începutul și sfârșitul ambelor linii identifică venirea unui înger. Apoi, când ele sunt combinate, linie după linie, într-o singură linie, începutul marchează prima dezamăgire, iar sfârșitul marchează marea dezamăgire. O dovadă suplimentară se găsește în principiile alfa și omega, care identifică sfârșitul ca fiind mai mare decât începutul. O dezamăgire alfa care se încheie cu marea dezamăgire omega identifică elementele mai mic și mai mare ale alfa și omega.

Când începem cu 19 aprilie 1844 (sosirea celui de-al doilea înger, care duce la sosirea celui de-al treilea la 22 octombrie 1844), iar apoi începem, de asemenea, a doua linie la 11 august 1840, care se încheie la 19 aprilie 1844, constatăm că dezamăgirea din 19 aprilie 1844 este atât alfa, cât și omega a liniei profetice care este produsă prin combinarea liniei profetice a primului și celui de-al doilea înger.

La sfârșitul perioadei, sosește îngerul al treilea împreună cu îngerul al doilea, tipificând astfel 9/11 și cele două glasuri ale îngerului puternic din capitolul optsprezece al Apocalipsei. Cele două glasuri sunt, amândouă, soliile îngerului al doilea și ale îngerului al treilea, iar acei doi îngeri s-au atins unul de altul la 22 octombrie 1844 și se întâlnesc din nou când cele două istorii sunt aduse împreună, linie după linie. Aduse împreună în acest chip, ele reprezintă istoria de la prima dezamăgire până la marea dezamăgire, iar borna de la mijlocul acelei istorii, în vremea milleriților, a fost adunarea de tabără de la Exeter, unde s-au manifestat două clase de închinători, reprezentând răzvrătirea fecioarelor neînțelepte din pildă și identificând borna din mijloc drept răzvrătire.

Cele șapte tunete reprezintă istoria mesajelor primului și celui de-al doilea înger, combinate linie după linie, care identifică apoi un parcurs istoric de la prima dezamăgire până la marea dezamăgire, în istoria celor o sută patruzeci și patru de mii. Înțelegerea a ceea ce reprezintă profetic acea istorie se aliniază în mod identic cu mesajul reprezentat în Daniel doisprezece ca fiind pecetluit până la vremea sfârșitului.

Vom continua acest studiu în articolul următor, dar voi lăsa porțiunea din ultima vedenie a lui Daniel care se ocupă doar de ilustrarea de către Daniel a poporului lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Observați, în contextul regulii primei mențiuni, că în versetul întâi Daniel se află în categoria celor care înțeleg vedenia. Primul lucru menționat în vedenie este o ilustrare a lui Daniel ca unul dintre înțelepții care înțeleg, iar ultimele două versete sunt în întregime despre înțelepții care înțeleg în ziua a douăzeci și doua.

În al treilea an al lui Cyrus, împăratul Persiei, i s-a descoperit lui Daniel, numit Belteșatar, un cuvânt; și cuvântul era adevărat, dar sorocul rânduit era îndelungat; și el a înțeles cuvântul și a avut pricepere cu privire la vedenie.

În acele zile, eu, Daniel, eram în jale trei săptămâni întregi. N-am mâncat pâine plăcută, n-au intrat în gura mea nici carne, nici vin, nici nu m-am uns deloc, până ce s-au împlinit trei săptămâni întregi. Iar în ziua a douăzeci și patra a lunii întâi, pe când eram pe malul râului celui mare, care este Hiddekel. Atunci mi-am ridicat ochii și am privit, și iată

Un om îmbrăcat în in, încins la șale cu aur fin din Ufaz: trupul lui era de asemenea ca berilul, iar fața lui ca înfățișarea fulgerului, ochii lui ca niște lămpi de foc, iar brațele și picioarele lui, la culoare, asemenea aramei lustruite, iar glasul cuvintelor lui ca glasul unei mulțimi.

Și eu, Daniel, singur am văzut vedenia; căci oamenii care erau cu mine nu au văzut vedenia, ci o mare cutremurare a căzut peste ei, încât au fugit să se ascundă. De aceea am rămas singur și am văzut această mare vedenie, și nu a mai rămas în mine nicio tărie; căci frumusețea înfățișării mele s-a prefăcut în stricăciune în mine, și nu am mai păstrat nicio tărie.

Totuși am auzit glasul cuvintelor lui; și, când am auzit glasul cuvintelor lui, atunci am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ, iar fața mea era îndreptată spre pământ. Și, iată, o mână m-a atins și m-a ridicat, sprijinindu-mă pe genunchii mei și pe palmele mâinilor mele. Și el mi-a zis,

O, Daniele, om preaiubit, înțelege cuvintele pe care ți le grăiesc și stai în picioare; căci către tine am fost trimis acum.

Iar după ce mi-a grăit acest cuvânt, am stat tremurând. Atunci el mi-a zis,

Nu te teme, Daniele, căci din ziua cea dintâi în care ți-ai pus inima să înțelegi și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, cuvintele tale au fost auzite, și eu am venit din pricina cuvintelor tale. Dar căpetenia împărăției Persiei mi s-a împotrivit douăzeci și una de zile; însă, iată, Mihail, una dintre căpeteniile cele dintâi, a venit în ajutorul meu, și eu am rămas acolo, lângă împărății Persiei.

Acum am venit să te fac să înțelegi ce se va întâmpla cu poporul tău în zilele de pe urmă; căci încă vedenia este pentru multe zile.

Și, după ce mi-a rostit asemenea cuvinte, mi-am aplecat fața spre pământ și am amuțit. Și iată, unul, după asemănarea fiilor oamenilor, mi-a atins buzele; atunci mi-am deschis gura și am vorbit și am zis celui ce stătea înaintea mea,

O, domnul meu, din pricina vedeniei durerile mele s-au abătut asupra mea și n-a mai rămas în mine nicio tărie. Căci cum ar putea vorbi robul acestui domn al meu cu acest domn al meu?

căci, cât despre mine, îndată n-a mai rămas nicio tărie în mine, nici suflare nu mi-a mai rămas. Atunci a venit iarăși unul asemenea înfățișării unui om și m-a atins, și m-a întărit, și a zis,

O, om preaiubit, nu te teme: pace fie ție; întărește-te, da, întărește-te. Iar când mi-a vorbit, m-am întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, căci m-ai întărit. ...

Iar tu, Daniele, închide cuvintele și pecetluiește cartea până la vremea sfârșitului: mulți vor cutreiera încoace și încolo, și cunoștința va spori.

Apoi eu, Daniel, am privit, și iată: mai stăteau încă doi, unul pe malul acesta al râului, iar celălalt pe malul celălalt al râului. Și unul a zis bărbatului îmbrăcat în in, care era deasupra apelor râului: „Cât timp va mai fi până la sfârșitul acestor minuni?”

Și am auzit pe omul îmbrăcat în haine de in, care era deasupra apelor râului, când și-a ridicat mâna dreaptă și mâna stângă către cer și a jurat pe Cel ce trăiește în veci că va fi pentru o vreme, vremuri și o jumătate de vreme; și când va fi împlinită sfărâmarea puterii poporului celui sfânt, toate acestea se vor sfârși.

Și am auzit, dar n-am înțeles; atunci am zis: O, Doamne, care va fi sfârșitul acestor lucruri?

Și el a zis: Du-te, Daniele: căci cuvintele sunt închise și pecetluite până la vremea sfârșitului. Mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți; dar cei răi vor face răul: și niciunul dintre cei răi nu va pricepe; dar cei înțelepți vor pricepe.

Și de la vremea când va fi ridicată jertfa necurmată și va fi așezată urâciunea pustiirii, vor fi o mie două sute nouăzeci de zile.

Fericit este cel ce așteaptă și ajunge la cele o mie trei sute treizeci și cinci de zile.

Iar tu, du-te pe calea ta până la sfârșit: căci te vei odihni și te vei ridica la sorțul tău la sfârșitul zilelor. Daniel 10:1-18; 12:4-13.